

Sygn. akt II Ca 1413/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Wojtkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSO Violetta Osińska SSO Sławomir Krajewski
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2013 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa **D. D.**

przeciwko **R. K. i M. O.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 15 października 2012 r., sygn. akt III C 687/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powódka D. D. wniosła o zasądzenie od R. K. i M. O. solidarnie kwoty 282,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podniosła, że 24 maja 2011 r. zakupiła w prowadzonym przez R. K. i M. O. sklepie obuwie sportowe za 159 zł. Po upływie sześciu tygodni użytkowania obuwia ujawniła się wada w postaci łuszczenia się i odklejania części wierzchniej w obydwu półparach. D. D. niezwłocznie zgłosiła sprzedawcom niezgodność towaru z umową, żądając wymiany obuwia na nowe lub zwrotu ceny. Reklamacja została oddalona. Po otrzymaniu opinii Instytutu (...) w Ł., stwierdzającej, że zgłoszone wady obuwia są wynikiem ukrytej wady o charakterze technologiczno - materiałowym, ponownie zwróciła się do pozwanych o dokonanie wymiany towaru na nowy lub zwrotu ceny sprzedaży oraz zwrot kosztów opinii w kwocie 113,78 zł. oraz kosztów wysłania obuwia w kwocie 9,50 zł.

Pozwani wniesli o oddalenie powództwa.

Podnieśli, że zgłoszone uszkodzenia powstały na skutek nieprawidłowego użytkowania i konserwacji obuwia oraz nie złożenia przez powódkę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy sprzedaży.

Wyrokiem z dnia 15 października 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie: (1) zasądził solidarnie od pozwanych R. K. i M. O. na rzecz owódki D. D. kwotę 282,28 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku ocnym od dnia 8 października 2012 r.; (2) zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki koszty procesu w kwocie 30 zł, (3) nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie kwotę 221,40 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że R. K. i M. O. prowadzą w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) S.C. R. K., M. O., działalność gospodarczą między innymi w zakresie sprzedaży obuwia.

Dnia 24 maja 2011 r. D. D. zakupiła w firmie (...) S.C. R. K., M. O. obuwie sportowe marki N. za 159 zł.

Dnia 5 lipca 2011 r. D. D. zgłosiła ujawnioną 12 czerwca 2011 r. niezgodność obuwia z umową, która w przypadku lewej półpary polegała na rozklejeniu po stronie zewnętrznej i wewnętrznej oraz odklejeniu materiału na przodzie buta, a w przypadku prawej półpary na rozklejeniu po stronie wewnętrznej i odklejeniu materiału na przedzie buta. Reklamacja nie została uwzględniona

D. D. zasięgnęła opinii Instytutu (...) w Ł. Oddział w K., który stwierdził w reklamowanym obuwie pęknięcie i delaminację powłoki wykończalnej na materiale skóropodobnym zastosowanym na przyszwę. Przyczyną stwierdzonej wady jest miejscowy brak adhezji pomiędzy powłoką a podłożem, który mógł być spowodowany nieprzestrzeganiem reżimu technologicznego w procesie nakładania folii na nośnik tkaninowy lub niewłaściwym składem recepturowym powłoki wykończalniczej lub niewłaściwym klejem łączącym folię z podłożem. Koszt wysłania obuwia do K. wyniósł 9,50 zł. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 113, 78 zł.

Pismem z dnia 12 września 2011 r. D. D. ponownie zgłosiła reklamację obuwia, w której domagała się jego wymiany na nowe lub zwrotu ceny sprzedaży w kwocie 159 zł oraz zwrotu kosztów poniesionych w związku zasięgnięciem opinii Instytutu (...) w Ł..

R. K. i M. O. odmówili uwzględnienia reklamacji, podnosząc, że oględziny obuwia nie wskazują na istnienie wady fabrycznej w wykonaniu obuwia ani wady materiałowej. Zgłoszone przez kupującego wady powstały na skutek braku bieżącej konserwacji obuwia.

Jak ustalił Sąd pierwszej instancji, w zakupionym przez D. D. obuwiu wystąpiła delaminacja powłoki wykończeniowej na materiale skóropodobnym na przyszwie w obydwu półparach. Pierwotną przyczyną stwierdzonego pęknięcia i złuszczenia się powłoki wykończeniowej na materiale skóropodobnym na przyszwie jest niewłaściwe połączenie pomiędzy powłoką kryjącą a podłożem. Nadto wystąpiło rozerwanie połączeń elementów obuwia - podeszwy i cholewki na przyszwie w lewym bucie. Powyższa wada jest wadą materiałową - słabe zespolenie materiału kryjącego z materiałem podstawowym (miejscowy brak adhezji pomiędzy powłoką a podłożem). Czyszczenie obuwia w wilgotnym środowisku z użyciem wilgotnej szmatki gąbki lub szczoteczki nie miało wpływu na wystąpienie wady tkwiącej w wyrobie. Obuwie nie spełnia deklarowanej przez sprzedawcę jakości.

Stan faktyczny ustalony został w oparciu o dowody z dokumentów zaoferowanych przez stronę powodową oraz opinię biegłej sądowej z zakresu jakości obuwia. Sąd Rejonowy uznał opinię biegłej za wiarygodną, wyczerpującą i przydatną dla wyjaśnienia sprawy. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, biegła starannie przeprowadziła oględziny i logicznie ustosunkowała się do każdego z pytań zadanych jej w zleceniu. Nadto opinia ta nie została zakwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy wskazał następnie, że powódka domagała się zapłaty ceny sprzedaży obuwia w związku z odstąpieniem od umowy z powodu nieusunięcia niezgodności towaru z umową, a nadto zapłaty kosztów poniesionych w związku z zasięgnięciem opinii Instytutu (...) w Ł.. Tak wyartykułowane żądanie pozwu Sąd uznał za uzasadnione.

Sąd pierwszej instancji odwołał się do przepisu art. 4 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, póź. 1176 ze zmianami). Z uwagi na to, że niezgodność obuwia z umową została ujawniona przed upływem 6 miesięcy od daty wydania towaru, na korzyść powódki przemawiało wyartykułowane w przepisie art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy domniemanie istnienia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową w chwili wydania towaru. Nadto, w ocenie Sądu Rejonowego, powódka wykazała w toku procesu za pomocą opinii biegłej sądowej z zakresu jakości obuwia, że wskazywana w zgłoszeniu reklamacyjnym wada obuwia ma źródło w słabym zespoleniu materiału kryjącego z materiałem podstawowym (wada materiałowa), a ewentualna konserwacja obuwia przy użyciu wilgotnej szmatki nie miało wpływu na powstanie przedmiotowej wady. W świetle treści opinii biegłego, której strona pozwana nie podważała, wada obuwia, spowodowana słabym zespoleniem materiału kryjącego z materiałem podstawowym dyskwalifikuje przedmiotowe obuwie jako spełniające deklarowane normy jakościowe jest niewątpliwie istotna. W sytuacji, kiedy, co jest bezsporne, pozwani nie zaoferowali naprawy obuwia ani jego wymiany na nowe, zaistniały przesłanki do odstąpienia od umowy sprzedaży obuwia.

W dalszej kolejności Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy może być wyrażone przez każde zachowanie się kupującego, które ujawnia jego wolę w sposób dostateczny. Odstąpienie może zostać złożone w dowolnej formie a nawet per facia concludentia. Zdaniem Sądu Rejonowego, w piśmie z dnia 12 września 2011 r. skierowanym do pozwanych powódka oświadczyła, że w związku z pozyskaniem opinii wskazującej na materiałowe wady obuwia, żąda wymiany obuwia na wolne od wad „lub zwrotu jego ceny w kwocie 159 zł. (...)”. Oświadczenie zawarte w tym piśmie nie pozostawia wątpliwości, że wolą powódki było, w przypadku nieuwzględnienia żądania wymiany obuwia na nowe, rozwiązanie - mocą jednostronnego (złożonego przez powódkę) oświadczenia woli - łączącej strony umowy za zwrotem spełnionych w jej wykonaniu świadczeń. Skoro pozwani nie przychyli się do żądania wymiany obuwia na nowe, czemu dali wyraz w piśmie datowanym na 27 września 2011 r., zawarte w piśmie żądania zwrotu ceny sprzedaży wywołało, zgodnie z wolą powódki, skutek w postaci rozwiązania umowy sprzedaży.

W ocenie Sądu pierwszej instancji skutki prawne odstąpienia od umowy wzajemnej reguluje przepis art. 494 k.c. Nadto sąd uwzględnił żądanie zwrotu kosztów prywatnej opinii sporządzonej przed wszczęciem procesu, uznając ją za wydatek przydatny dla wykazania stanowiska powódki, będący przesłanką dopuszczenia dowodu z pisemnej opinii biegłego.

Orzeczenie od odsetkach ustawowych znalazło uzasadnienie w treści przepisu art. 481 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 2 k.p.c. zaś o nieuiszczonych kosztach sądowych na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z 2010 r. Dz. U. Nr 90, póź. 594 ze zmianami).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiedli pozwani, którzy zaskarżyli go w całości, zarzucając:

I. naruszenie norm prawa materialnego, tj.

1) art. 56 k.c. w zw. z art. 61 k.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie prowadzące do pominięcia, iż ocena skutków prawnych oświadczenia woli złożonego drugiej osobie następuje według stanu na chwilę jego dojścia do tej osoby w taki sposób, że mogła się zapoznać z jego treścią, chyba że co innego wynika z treści samego oświadczenia woli, a w konsekwencji, prowadzące do zaniechania oceny skuteczności oświadczenia powódki z dnia 12 września 2011 r., w stanie istniejącym na chwilę jego złożenia, wobec braku innego zastrzeżenia w jego treści.

2) art. 60 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie prowadzące do przyjęcia, iż sformułowanie alternatywnych żądań zmierzających do realizacji roszczenia o doprowadzenie towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową, poczytywać można za oświadczenie o odstąpieniu od umowy z zastrzeżeniem warunku, nawet jeśli z zachowania składającego oświadczenie zamiaru takiego odkodować nie można,

3) art. 365 k.c. w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. poprzez brak zastosowania skutkujący pominięciem przewidzianego ustawą uprawnienia sprzedawcy do wyboru sposobu doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową, co doprowadziło do uznania w zaskarżonym wyroku, iż powódka była uprawniona, w treści pisma z dnia 12 września 2011 r. do żądania wymiany zareklamowanego obuwia na nowe, jak również odstąpienia od umowy z uwagi na odmowę uwzględnienia jej żądania,

4) art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż kupujący nabywa uprawnienie do odstąpienia od umowy sprzedaży w razie odmowy sprzedawcy doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową poprzez nieodpłatną naprawę albo wymianę, a jednocześnie poprzez utożsamianie takiej odmowy z niemożnością zadośćuczynienia żądaniu kupującego w odpowiednim czasie, podczas gdy ustawa do takiej wykładni podstaw nie daje.

II. naruszenie przepisów postępowania, tj.

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolnością przejawiającą się w ocenie dowodu w postaci oświadczenia powódki z dnia 12 września 2011 r., poprzez nadanie mu znaczenia warunkowego oświadczenia o odstąpieniu od umowy, podczas gdy wykładnia wypowiedzi powódki podstaw do takiej interpretacji nie daje,

2) art. 316 § 1 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa powódki w następstwie uznania, iż odstąpiła ona skutecznie od umowy łączącej strony, mimo że, na chwilę zamknięcia rozprawy, powódka stosownego oświadczenia nie złożyła, a umowa łącząca strony nadal obowiązywała.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powódki na rzecz solidarnych pozwanych kosztów procesu, w tym wynagrodzenia radcy prawnego, według norm przepisanych, za obie instancje.

W uzasadnieniu apelujący wskazali, że ustawa z dnia 27 lipca 2002 r., w art. 8, wyposaża konsumenta w uprawnienia względem sprzedawcy, jednakże nakładając na tego konsumenta obowiązek skorzystania z nich w ściśle określonej kolejności oraz przy zaistnieniu dodatkowych przesłanek. Zdaniem pozwanych, powódka w treści pisma z dnia 12 września 2011 r. nie była uprawniona do dokonania wyboru świadczenia, w drodze spełnienia którego pozwani mieliby doprowadzić zakupione przez nią obuwie do stanu zgodnego z umową. W okolicznościach niniejszej sprawy, powódka nigdy nie wyznaczyła pozwanym terminu do dokonania wyboru świadczenia, nie wskazała również, iż naprawa towaru konsumpcyjnego nie jest możliwa, a pozwani powinni wymienić obuwie na nowe. Tym samym, powódka nie była uprawniona do żądania wymiany obuwia na nowe, co skutkowało brakiem nabycia przez nią uprawnień dalej idących. Skoro bowiem nie mogła skutecznie żądać spełnienia świadczenia, które rzekomo miała objąć warunkiem, to tym bardziej nie mogła odstąpić od umowy w następstwie odmowy zadośćuczynienia jej żądaniu. Pozwani zarzucili także, że przepis art. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. nie przewiduje roszczenia o zwrot ceny. Ponadto, kupujący może żądać stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy, tylko wówczas, gdy: naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów, naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, sprzedawca nie zdoła uczynić zadość żądaniu naprawy albo wymiany w odpowiednim czasie. Ustawa nie wyposaża kupującego w uprawnienie do odstąpienia od umowy wówczas, gdy sprzedawca odmawia naprawy albo wymiany, twierdząc, iż niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową nie zachodzi. W ocenie apelujących za nieprawidłowe poczytywać należy utożsamianie odmowy uwzględnienia żądań kupującego, uzasadnioną oceną o ich bezzasadności, z przesłanką niepodoleniu zadośćuczynieniu tym żądaniom w odpowiednim czasie. Zwrot „nie zdoła zadość uczynić żądaniu w odpowiednim czasie” dotyczy okoliczności faktycznej, a związanej, np. z przewidywanym czasem wykonania naprawy lub przeprowadzenia wymiany towaru, a także obiektywnymi możliwościami sprzedawcy w tym zakresie. Przesłanka ta jest zatem niezależna od woli sprzedawcy, podczas gdy odmowa spełnienia żądań kupującego stanowi właśnie akt woli sprzedawcy. Ponieważ obie te okoliczności są diametralnie różne rodzajowo, ich utożsamianie kwalifikować należy jako naruszenie normy wynikającej z przepisu art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o poprzez

jego błędną wykładnie. W przypadku odmowy przez sprzedawcę doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową poprzez jego nieodpłatną naprawę lub wymianę, z uwagi na stwierdzenie braku istnienia takiej niezgodności, ochrona prawna kupującego realizuje się poprzez powództwo o nakazanie sprzedawcy przywrócenia tego towaru do stanu zgodnego z umową poprzez nieodpłatną naprawę lub wymianę, a nie przez nabycie uprawnienia do odstąpienia od umowy, albowiem takiego skutku ustawa nie przewiduje. Pozwani podnieśli, że w oświadczeniu z dnia 12 września 2011 r. na próżno szukać oświadczenia o odstąpieniu od umowy, jak również zastrzeżenia warunku, na który powołuje się Sąd I instancji. Na chwilę złożenia oświadczenia z dnia 12 września 2011 r., nawet gdyby przyjąć, iż zwrot „żądać wymiany obuwia na wolne od wad lub zwrotu jego ceny” kwalifikować by można jako oświadczenie wyrażające zamiar odstąpienia od umowy zawartej z pozwanymi, uprawnienie takie powódce nie przysługiwało, a w konsekwencji nie mogło wywołać skutków prawnych. Wbrew pogładowi Sądu I instancji, uprawnienia do odstąpienia od umowy nie mogła aktywować odmowa pozwanych usunięcia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, poprzez nieodpłatną naprawę albo wymianę. Tym samym, nawet gdyby powódka zastrzegła, iż w razie nieuwzględnienia żądania wymiany obuwia na nowe, odstępuje ona od umowy i żąda zwrotu uiszczonych cen, czego jednak nie uczyniła, takie oświadczenie byłoby bezskuteczne z uwagi na brak materialnoprawnej jego podstawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych okazała się niezasadna.

Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne. Ustalenia te Sąd Rejonowy poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. W wyczerpującym i sporządzonym zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy dokładnie określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył w tym zakresie przepis prawa.

Jako chybione ocenić należało zarzuty naruszenia prawa procesowego a to art. 316 § 1 oraz art. 233 § 1 k.p.c. Pozwani nie mogą skutecznie zarzucać naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. poprzez kwestionowanie oparcia rozstrzygnięcia o ustalenia zdarzeń, które nie miały miejsca, przy czym zarzucanie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w okolicznościach rozpoznawanej sprawy również uznać należy za niezasadne, skoro w rzeczywistości nie było sporu co do faktu złożenia przez powódkę oświadczenia o określonej treści ale spornym pozostawała jedynie wykładnia treści owego oświadczenia. Dokonanie wykładni woli stron umowy należy do zakresu stosowania przez sąd prawa materialnego - art. 65 k.c., a nie prawa procesowego. Błędy i uchybienia sądu w tym przedmiocie nie mogą być zatem skutecznie zwalczane przy pomocy zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który dotyczy sfery procesowej - ustalenia przy pomocy różnych dowodów i ich oceny treści oświadczenia, a nie dokonania wykładni woli stron na podstawie bezspornej treści złożonego w formie pisemnej oświadczenia i innych okoliczności ustalonych w sprawie.

Przystępując zatem do oceny prawidłowości zastosowania w sprawie przepisów prawa materialnego, w tym wskazanych w apelacji pozwanych, wyjaśnić należy, że na obecnym etapie postępowania nie jest kwestionowanym fakt, iż zakupiony przez powódkę towar był niezgodny z umową, za czym przemawiało nie tylko domniemanie wyrażone w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r., którego pozwani nie zdołali obalić, ale także treść opinii biegłej, która to opinia nie była przez strony kwestionowana w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Jak wynika z art. 8 ust. 1 ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. W myśl art. 8 ust. 3 ustawy jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Z kolei stosownie do ust. 4 wymienionego artykułu jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy niezgodność zakupionego obuwia z umową sprzedaży, mająca charakter istotnej i istniejąca - zgodnie z oceną Sądu - w chwili wydania towaru kupującej, była już wcześniej podstawą złożenia przez powódkę „zgłoszenia reklamacyjnego”. W zgłoszeniu tym co prawda nie wskazane zostało czy powódka domaga się wymiany na nowe czy też naprawy jednakże bez wątpienia było to żądanie doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową o czym świadczy odpowiedź na „reklamację”, w której sprzedawca wskazał, że uznaje towar za zgodny z umową. Sama powódka wskazywała w pozwie, iż już składając pierwsze pismo wskazywała, że domaga się „wymiany towaru na nowy”. W wywiezionej apelacji pozwani zresztą wskazują, iż powódka i tak nie miała prawa do wyboru świadczenia (choć to stanowisko a tym samym zarzut naruszenia art. 365 k.c. Sąd Okręgowy uznaje za błędne, bowiem ustawa wyraźnie wskazuje, iż uprawnienie do wyboru roszczenia ma kupujący) a zatem tym bardziej chybione byłoby jednocześnie zarzucanie powódce, że konkretne żądanie (wymiany bądź naprawy) winna była zgłosić.

Po tym jak żądanie doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową nie przyniosło oczekiwanego rezultatu, powódka skorzystała z kolejnego w sekwencji uprawnienia, składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Podkreślić w tym miejscu należy, że żądanie wymiany rzeczy na nową bądź naprawy nie musiało być opatrzone żadnym terminem czy też rygorem odstąpienia od umowy.

Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż oświadczenie takie mogło zostać złożone w dowolnej formie byleby tylko treść oświadczenia nie pozostawiała wątpliwości co do zamiaru osoby składającej oświadczenie. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 października 2003 r. (sygn. IV CKN 31/02, LEX nr 483307) „zarówno przepisy dotyczące odpowiedzialności za wady (fizyczne i prawne) sprzedanej rzeczy i wyłączenia tej odpowiedzialności (art. 556-581 k.c.) jak i przepisy normujące sprzedaż dokonywaną przez komisanta (art. 765-773 k.c.) nie dają podstaw do twierdzenia, że do oświadczeń kupującego w przedmiocie realizacji uprawnień z wymienionej odpowiedzialności, nie mają zastosowania przepisy art. 60 i 61 k.c. Wyłączenia takiego brak. W związku z tym żądanie kupującego skierowane do sprzedawcy o zwrot ceny zawiera implicite oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Skoro powodowie skierowali do pozwanego takie żądanie, to tym samym złożyli oświadczenie o odstąpieniu od umowy”. W ocenie Sądu Okręgowego, pogląd ten znajdzie zastosowanie również na gruncie przepisów o odpowiedzialności za zgodność towaru z umową według przepisów ustawy o sprzedaży konsumenckiej.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, nie stał na przeszkodzie takiej wykładni złożonego oświadczenia woli fakt, iż powódka w piśmie z dnia 12 września 2011 r. jednocześnie powtórzyła swoje żądanie wymiany obuwia na wolne od wad. Niewątpliwie strony umowy mogą na każdym etapie postępowania reklamacyjnego dojść do porozumienia i zrealizować roszczenia kupującego w dowolny, akceptowalny dla obu stron sposób. Innymi słowy, składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy powódka mogła jednocześnie oświadczać, iż nadal dopuszcza zaspokojenie jej roszczeń poprzez wymianę obuwia na wolne od wad.

W związku z powyższym, Sąd Odwoławczy nie dopatrył się naruszenia w niniejszej sprawie przepisów art. 56, 60, 61 i 65 k.c.

Niezasadnie apelujący zarzucają także błędną wykładnię art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. W świetle jednej z norm prawnych możliwych do odkodowania z treści tego przepisu, odstąpienie od umowy możliwe jest, jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość żądaniu wymiany bądź naprawy w odpowiednim czasie. Wbrew zarzutom apelujących, brak podstaw do ograniczania owego przepisu jedynie do sytuacji, w których sprzedawca z przyczyn techniczno – organizacyjnych nie jest w stanie uczynić zadość żądaniu, z pominięciem sytuacji gdy sprzedawca nie uwzględni żądania z uwagi na jego bezzasadność. Taki wniosek można wysunąć na podstawie odpowiedniego sformułowania dyrektywy 99/44/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz. U. UE L, nr 171, poz. 12) która stanowi o niewykonaniu obowiązku przez sprzedawcę w odpowiednim czasie (a nie o niezdolności do wykonania w odpowiednim czasie) a tym samym u podstaw leży założenie o skierowaniu żądania naprawy bądź wymiany dobra konsumpcyjnego oraz jego niezrealizowanie. Istotnie, żądanie doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową poprzez jego nieodpłatną naprawę lub wymianę może być dochodzone na drodze sądowej, jednakże nie sposób wymagać od kupującego aby w sytuacji braku reakcji na jego żądanie (wyrażające się także w odmowie uczynienia

mu zadość) mógł on w dalszej kolejności dochodzić jedynie pierwotnie zgłoszonych żądań. Ustawa zresztą wskazuje, iż odstąpienie od umowy możliwe jest także w sytuacji „niedogodności” dla kupującego związanych z wymianą czy też naprawą. Niedogodności te wynikać mogą także z długiego czasu oczekiwania na naprawę lub wymianę i związanej z tym utraty dla kupującego subiektywnej wartości zakupionego towaru. Trudno wymagać od kupującego aby akceptował naprawę lub wymianę towaru na nowy po dwóch latach od zakupu. Jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że dany towar mógł przestać być mu potrzebny, zmianie mogły ulec upodobania kupującego bądź też pojawiły się na rynku towary lepiej spełniające oczekiwania kupującego. Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, należy przyjąć, iż brak realizacji żądania naprawy lub wymiany towaru na nowy w odpowiednim czasie daje prawo do odstąpienia od umowy także wówczas gdy nie uczynienie zadość zgłaszanym żądaniom wynika z faktu nieusprawiedliwionego kwestionowania przez sprzedawcę niezgodność towaru z umową.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.